

Hại Người Rốt Cuộc Là Hại Chính Mình!

Trích Quán Thế Âm Bồ Tát Phổ Môn Phẩm Lược Giảng

Chú trớ, các thuốc độc

Muốn hại đến thân đó,

Nhờ sức niệm Quán Âm

Người gây lại gánh chịu.

Chú là niệm chú; Trớ cũng giống như chú. Chú có rất nhiều thứ, Mật Tông có nhiều chú nhất. Các vị Lạt-ma ở Tây Tạng có một loại chú, chỉ cần niệm trong bảy ngày là có thể khiến người khác chết được. Có thứ chú giết người, có thứ chú làm lợi ích cho người. Chú nói ở đây là thứ chú hại người. Các thuốc độc là chỉ chung cho tất cả các loại thuốc độc. Khi quý vị gặp phải những loại chú trớ, thuốc độc làm phương hại đến cơ thể, trong tình cảnh đó, nếu quý vị nhất tâm niệm: "Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát" thì những chú trớ cùng thuốc độc này chẳng những không thể làm hại được quý vị mà còn trở lại làm hại chính hung thủ.

Xưa kia ở Trung Hoa có một người chuyên môn đoán quẻ và đoán rất đúng. Do đâu mà người ấy đoán được linh diệu như thế? Vì trong thân người ấy có yêu quái ma quỷ giúp đỡ. Thứ ma quỷ này mỗi năm ăn một đứa đồng nam và một đứa đồng nữ, do đó ông thầy bói toán này mỗi năm đều phải bắt cóc một đứa bé trai và một đứa bé gái để cúng tế ma quỷ ấy. Năm đó, ông ta bắt được một đứa bé gái mà ở nhà thường được dạy niệm Quán Thế Âm Bồ Tát. Đương lúc bị nhốt trong phòng để chờ ma quỷ đến ăn thịt, đứa bé ấy liền niệm danh hiệu Bồ Tát Quán Thế Âm. Một lát sau, ma quỷ đến và đứng ngoài cửa sổ nhìn vào. Từ mắt của quỷ phóng ra hai luồng ánh sáng chiếu thẳng vào người đứa bé. Đứa bé ấy như miệng niệm Bồ Tát Quán Thế Âm nên từ trong miệng nó cũng phóng ra một luồng ánh sáng. Bỗng nhiên đứa bé cảm thấy có một cái gì thật lớn từ trên nóc nhà rớt xuống. Ngỡ là yêu quái đến sắp ăn thịt mình, đứa bé sợ quá kêu toáng lên. Đúng lúc ấy, bên ngoài có vị quan đi tuần đêm vừa tới, nghe thấy trong nhà có tiếng con nít kêu khóc cầu cứu bèn phá cửa xông vào, và phát hiện xác một con đại mãng xà. Con đại mãng xà này chính là loại Ma-hầu-la-già (Maharaga).

Kết quả là người bói toán ấy bị quan phủ bắt, và thẩm vấn: "Tại sao ông bắt bé gái ấy nhốt trong đó?"

Ông ta đáp: "Tôi được một vị tiên giúp tôi bói toán, vị tiên ấy mỗi năm phải ăn một bé trai và một bé gái. Mấy năm nay tôi đều cúng tế như vậy, nhờ thế vị tiên ấy giúp tôi bói toán rất linh nghiệm, kiếm được rất nhiều tiền".

Thế rồi ông ta bị bắt giam vào ngục, xử phạt theo pháp luật. Vị thầy bói ấy bói toán rất linh nghiệm, nhưng không tính được kết cuộc của chính mình là bị luật pháp trừng phạt và chém đầu răn chúng.

Đó là một thí dụ về: "Chú trớ, các thuốc độc, muốn hại đến thân đó, nhờ sức niệm Quán Âm, người gây lại gánh chịu". Cho nên, hại người rồi cuộc là hại chính mình vậy!

Câu "Người gây lại gánh chịu," ngày xưa Tô Đông Pha đã từng sửa là "Hai bên đều vô sự". Ông ta cho là Phật giáo rất trọng lòng từ bi, nếu nói "Người gây lại gánh chịu" tức là làm hại chính người ấy thì há chẳng phải là thiếu từ bi sao? Câu sửa của ông ta có ý nói: Người niệm chú trớ và người bị trù ếm thảy đều bình an vô sự. Kỳ thật, ý đó là sai lầm. Tại sao thế? Phật giáo tuy dạy giới sát, phóng sanh, nhưng mà "trừ bạo để được an lành". Trừ ác chính là một mặt của thiện. Giả như không trừ người ác, họ sẽ làm hại đến người lương thiện.

Nếu họ trù ếm, hay dùng thuốc độc hại người mà kết cuộc họ không bị hề hấn chi, há không phải là khuyến khích cho họ sao? Họ không hại được người, nhưng trước sau vẫn có ý muốn hại người. Họ hại không được người này thì lại có ý muốn hại người khác, mà người khác ấy nếu không biết niệm Bồ Tát Quán Thế Âm thì có thể bị chết vì họ! Nếu biết niệm, dĩ nhiên họ hại không được rồi; nhưng người không biết niệm Bồ Tát Quán Thế Âm lại rất nhiều, nên nói "Hai bên đều vô sự" thì không đúng, phải là "Người gây lại gánh chịu" mới không lầm lẫn. Phải khiến cho người ác tự họ chịu đựng một ít khổ, họ nhận lấy quả báo ấy cũng là xứng đáng, để về sau họ tự nhiên không dám hại người nữa.

